

ΔΥΩ ΔΑΚΡΥΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

Ἡ Μαρία de Riven ἔζη ὡς ἐν ὄνειρῳ: ἦτο τόσον εὐτυχής, εὐτυχής ὥπως εἶναι αἱ βασιλοπούλες τῶν παραμυθιῶν καὶ ἡγάπα τὸν πρίγκηπά της μὲ ἀπόλυτον λατρείαν καὶ ἀπερίοριστον θαυμασμόν. Ἀπὸ πρωίας μόλις ἐξύπνα, ἦτο ἤδη ἐκεῖ, κατέχων ὅλους τοὺς λογισμούς της· ἀφοῦ καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸν ὄνειρεύετο καὶ κατόπιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐσκέπτετο αὐτόν. Τώρα πλέον ἐπίστευεν ὅτι θὰ γείνη σύζυγός του, πάντοτε καθὼς εἰς τὰ παραμύθια, ἀγνοοῦσα ἄλλως τε τί ἐστὶ γάμος, οὔτε ἐὰν ὁ γάμος οὗτος ἦτο συμφέρων ἢ ὄχι δι' αὐτήν. Δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ὀπισθόβουλون βλέψιν οὔτε ἐπὶ τοῦ τίτλου του, οὔτε ἐπὶ τῆς κολοσιαίας παρουσίας του: τὸν ἡγάπα ἀπλούστατα καὶ θὰ ἐγένετο σύζυγός του καὶ ἐὰν κατὰ τύχην ἦτο αὐτὸς ὁ κ. Krig, ὁ διδάσκαλος τῆς ὀδικῆς τῆς, ἀντὶ νὰ ἦναι ὁ καλλίτερος γαμβρὸς τῆς Αὐστρίας. Καὶ ἦτο ὠραία, ὡς ἄνθος τὸ ὁποῖον ἀνοίγει, ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς τῆς καρδίας της.

Ἡ κόμισσα Carola σιωπηλῶς ἐθριάμβευε: ἄφινε τὰ πράγματα εἰς τὸν ροῦν των — διότι ἐπήγαιναν καλὰ — φοβουμένη μήπως ἀναστειλεῖ αὐτὸν δι' ἀκαίρου ἐπεμβάσεως ἢ δι' ἄφρονος λέξεως.

Μίαν μετὰ μεσημβρίαν ὅμως, ἡ Μαρία ἐξήστραπτεν, ὡς νὰ εἶχε καταπιῇ τὸν ἥλιον παρετήρησεν ἡ Λιλὴ ἥτις ἦτο δεκαέτις.

Ἡ μήτηρ ὑποπτεύθη τι καὶ ἀδιαφόρως ἠρώτησεν, οὔσα βεβαία περὶ τῆς ἀπαντήσεως: — Μὲ ποῖον χορεύεις τὸ Cotillon, τὸ ἐσπέρας;

Ἡ Μαρία εὐθὺς ἀπήντησεν: «Μὲ τὸν πρίγκηπα de Cless μητέρα». Κατόπιν προσέθεσεν, αἴφνης ἐρυθρῶσα «Ἄχ μητέρα, εἶμαι τόσον εὐτυχής, μὲ εἶπεν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι θέλει νὰ γείνω σύζυγός του. Ἡ μήτηρ ἀπήντησεν ἀπλούστατα: Εἶμαι εὐχαριστημένη παιδί μου.

Περιέμενε τὴν ἐπίσημον αἵτησιν, ἀλλ' ἡ αἵτησις δὲν ἤρχετο, διότι ὁ γηραιὸς Πρίγκηψ δεινῶς ὠργίσθη (μάλιστα παρ' ὀλίγον ἔμενεν ἀπόπληκτος, καὶ τοῦτο τὸν ἐξώργισεν ἔτι πλέον) ὅταν ὁ υἱός του τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐζήτει τὴν χεῖρα τῆς Δεσποσύνης de Riven.

— Ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ, ἐτονθόριζεν ὁ Veit.

— Ἀγάπα τὴν ὅσον θέλεις, ἀλλὰ μὴν τὴν νυμφεύεσαι ἀπήντησεν ὁ ἐράσμιος οὗτος γέρον.

Κατόπιν διώρου συζητήσεως τὸν ἀπέδειξε τόσον τετραγωνικῶς τὴν τρέλλαν τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνε, ἐὰν προέβαιεν εἰς τὸν ἀνάρμοστον τοῦτον γάμον, ὥστε ὁ Veit ὑπέσχεθη ν' ἀναχωρήσῃ αὐθημερὸν διὰ τὰς ἐν Βοημίᾳ γαίας του.

* *

Ὁ Πρίγκηψ Veit de Cless διεσκέλιζε καὶ πάλιν τὸ καπνιστήριον τοῦ Stettin· ἦτο οὐκ ἐκτὸς τεταραγμένος καὶ ὁ φίλος του δὲν ἐπέστρεφεν ἀκόμη.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Rex Stettin εἰσῆλθεν· ἐπροχώρησεν μειδιῶν, ἀλλ' αἴφνης τὸ πρόσωπόν του ἠλλοιώθη ἔνεκεν τοῦ παραδόξου ὕψους τοῦ φίλου του.

Ὁ Cless ἐψιθύρισε «πρέπει νὰ μὲ κάμῃς μίαν ἐκδούλευσιν τὸ ἐσπέρας».

— Καλά, τί ζητεῖς;

Ὁ Πρίγκηψ ἐδίστασε.

— Ἄκουσε, εἶνε μία διαβολεμένη ὑπόθεσις· ἀλλὰ δὲν μὲ εἶναι δυνατὸν νὰ ξεπερδέψω· εἶναι ἀπελπιστικόν· ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Ὁ πατήρ μου μὲ στέλλει εἰς Βοημίαν, δὲν θέλει νὰ τὴν νυμφευθῶ... ὥστε ἔννοεῖς· ἀντὶ νὰ τὴν ἐπανείδω, προτιμῶ νὰ φύγω εὐθύς, διότι ἐπὶ τέλους τί νὰ τὴν εἰπῶ; τὴν εἶχον ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῶ... καὶ ἔπειτα.

Ὁ Stettin ἠγανάκτησεν...

«Εἶναι πολὺ κακὸ αὐτὸ τὸ ὅποῖον κάμνεις! Ταλαίπωρος μικρά! Δὲν εἶναι τίμιον πρᾶγμα αὐτό, τὸ ἡξεύρεις...»

Ὁ de Cless ἐμάσσα τὸ ἄκρον τοῦ μύστακός του καὶ οἱ γαλανοὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶχον ἀβέβαιον καὶ ἀόριστον βλέμμα· ἐπὶ τέλους εἶπε μὲ κλαυθμηρὰν φωνὴν χαϊδεμένου παιδιοῦ.

— Ἐν νομίζης ὅτι αὐτὸ μὲ εὐχαριστεῖ! — Τὴν λατρεύω αὐτὴν τὴν μικράν!... ἀλλ' ἀφοῦ μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν συζευχθῶ; ὁ γέρον θὰ μεταβιβάσῃ τὰ πρωτοτόκιά μου εἰς τὸν Κάρολον; Ἐν τῷ μεταξύ δὲν εἰμπορῶ νὰ ζητεύω μαζὺ της... Ἐνῶ ἐὰν ἀναχωρήσω... μ' ἐξασφαλίζει διακοσίας χιλιάδας φλωρίνια εἰσόδημα, θαρρῶ πῶς ἀξίζει τὸν κόπον, εἴ!

Καὶ ἐπανελάθε μὲ περισσότερον παράπονον: «Ναὶ μὲν θέλω νὰ μὴ τὴν συζευχθῶ, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐπανίδω αὐτὸ δὲ μὲ εἶναι ἐκ τῶν ἀδυνάτων. Ν' ἀψηφίσω τὸ βλέμμα τῶν δύο ἐκείνων ὀφθαλμῶν, δὲν αἰσθάνομαι τὴν δύναμιν δι' αὐτό... ὅθεν ἰδοὺ τί ἤθελα νὰ κάμης... μ' ὑπεσχέθη τὸ Cotillon διὰ τὸ ἐσπέρας, εἰς τῆς Βαράνης: πρέπει νὰ χορεύσῃς ἀντ' ἐμοῦ. Περίμενε τὴν παρὰ τῇ εἰσόδῳ καὶ ἐξήγησέ τὴν, εἶπε τὴν ὅτι προσεκλήθην αἰφνης δι' ἐσπευσμένους ὑποθέσεις, πολὺ ἐσπευσμένους — ἐπὶ τέλους ὅτι θέλεις — καὶ ἔπειτα χόρευσε μετ' αὐτῆς τὸ Cotillon.»

Ὁ Stettin ἐσκέπτετο.

— Ἔστω, εἶπεν, θὰ τὸ κάμω χάριν αὐτῆς. — Ταλαίπωρος μικρά· μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὥραϊαν ἀποστολὴν μ' ἐπεφόρτισας! θὰ προτιμοῦσα καλλίτερα νὰ μὲ ἀποκούβουν ἕνα δάκτυλον.

Κατόπιν εἶπε σχεδὸν μὲ σκληρότητα: «Φύγε τώρα καὶ ἄρισέ με.»

Ὁ Veit des Cless ἀνεχώρησε μὲ ὕψος καταβεβλημένον.

*
* *

Ὁ Stettin ἐπώπτευσεν τὴν εἴσοδον. Εἶχεν ἔλθει ἑνωρὶς ἐπιθυμῶν νὰ τὴν ἰδῇ ἅμα τῇ ἐλεύσει της. Ἐφθάσεν ἐγκαίρως, ἀπαστρέπτουσα, καὶ ἐκτάκτως ὥραϊα — ἔφερε τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο αἰσθῆταν ἀπὸ ροδόχρουν μεταξωτὸν μὲ ρόδα ἐστολισμένην.

Τοῦτο τὸν ἐλύπησεν ὑπερβολικὰ νὰ τὴν βλέπῃ τόσον φαιδρὰν καὶ τόσον ἐντελῶς εὐτυχῇ — ἡξεύρων τὸ διατὶ — καὶ σκεπτόμενος ὅτι ἔμελλε νὰ καταστρέψῃ ὅλην ἐκείνην τὴν χαρὰν ἥτις ἐπρόκειτο νὰ καταρεύσῃ, ἐπὶ τῇ εἰδήσει ἣν θὰ τῆς ἐδίδεν, καθὼς καταρέουν τὰ ἐκ παιγνιοχάρτων μέγαλα. Καὶ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο τρόπον τινα δολοφονία μικροῦ πτηνοῦ, νὰ προξενήσῃ τόσον κακὸν εἰς τὴν μικράν ἐκείνην. Καὶ μυστικῶς κατηράσθη τὸν Cless καὶ τὸ κατήκον τὸ ὅποῖον τὸν ἐπέβαλε.

Οὐχ ἦττον ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ. Προχωρήσας τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα· τὸν ἐδέχθη μὲ χαριέστατον μειδιάμα γνωρίζουσα ὅτι ἦτο ὁ καλλίτερός του φίλος καὶ ἀγαπῶσα ὅτι ἐκεῖνος ἠγάπα.

Εἶδεν εὐθύς ὅτι ἐζήτει κάποιον, καὶ ἡξευρεν ἄριστα ὅτι δὲν θὰ τὸν εὕρῃ ποσῶς, ποτὲ πλέον

— Τὸν τῆς χθὲς μνηστῆρα τῆς ! — Ἐκαμὲν ἓνα γύρον Βάλς μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐκείνη ἦτο κάπως ἀφηρημένη καὶ ἔρριπτε λαθραῖα βλέμματα εἰς τὴν εἴσοδον.

Δὲν ἐτόλμα νὰ τῆς τὸ εἰπῇ· δὲν εἰξευρε πῶς νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ πόθεν ν' ἀρχίσῃ διὰ νὰ τὴν προξενήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον κακόν.

Τότε βλέπουσα ὅτι ὁ πρίγκιψ τῆς δὲν ἤρχετο (ἐκείνη ἤτις τὸν ἐπερήμενε πάντοτε) ἐσκέφθη μήπως εἶνε ἐπάνω καὶ τὴν ζητεῖ, καὶ δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴν τῆς φιλτάτης παρουσίας του. Εἶχε νὰ τῷ δείξῃ, νέον φόρεμα τὸ ὁποῖον εἶχον μαζὶ σχεδιάσει, κατὰ τὰς ἰδικὰς του ὁρέξεις (ἡγάπα πολὺ νὰ τὴν βλέπῃ κομψήν). Εἶπεν εἰς τὸν Stettin :

Ν' ἀναβῶμεν ὀλίγον ἐδῶ ζεσταίνομαι πολὺ. . .

Ἵπεκλίθη προσφέρων αὐτῇ τὸν βραχίονα. Κατεβλίθετο, ἠννέει διὰ τὶ ἤθελε ν' ἀναβῇ. "Ὅχι δὲν τῷ ἦτο δυνατὸν νὰ τῆς τὸ εἰπῇ, θὰ περιμένῃ ἀκόμη· θὰ τὸ ἐμάνθανεν πάντοτε πολὺ γλήγορα.

Ἄλλὰ τῷ ἔδωκεν ἡ ἰδία ἀφορμήν, ὅταν, ἀφ' οὗ ἐπεθεώρησεν ὅλας τὰς ἄνω αἰθούσας, ἠρώτησε : ἀδιατί λοιπὸν δὲν ἤλθετε μετὰ τοῦ Πρίγκιπος ὡς πάντοτε ;

Καὶ ἔγεινε ροδοκόκκινος ὡς τὸ φόρεμά τῆς.

Ἄπῃντισε τρέμων α" Α ! Δεσποινίς, δὲν θὰ ἔλθῃ σήμερον· ὁ κύβος ἐρίφθη. Τί θὰ συνέβαινε τώρα ; ὁ ταλαίπωρος νέος δὲν ἐτόλμα ν' ἀτενίσῃ τὴν Μαρίαν, ἀλλ' ἠσθάνθη ὅτι ἄφισε τὸν βραχίονά του μὲ ὀρμητικὴν κίνησιν, καὶ ἀνεφώνησε : Πῶς ! Δὲν θὰ ἔλθῃ ! . . . "Ὅχι δὲ, θὰ ἔλθῃ, θὰ χορεύσῃ μετ' ἐμοῦ τὸ Cotillon ! καὶ προσέθεσε μὲ τρόμον ὅστις αἶφνης ἐξωγραφίσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς α" Μήπως εἶναι ἀσθενής ;

— "Ὅχι, Δεσποινίς, δὲν εἶνε ἀσθενής !

Καὶ ἐκ νέου τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα, μὴ θέλων νὰ τὴν παρατηρήσῃ, τὴν ταλαίπωρον μικράν ! Τὸν ἠκολούθησε μηχανικῶς.

Δὲν ἐτόλμα νὰ τῇ εἰπῇ τίποτε — ἦτο τρομερόν ! — θὰ προὔτιμα νὰ εὕρισκετο εἰς τὰ καταχθόνια τῆς γῆς.

Ἐκείνη ἐπέμενεν : α" Ἀλλὰ σὺς λέγω ὀφείλει νὰ χορεύσῃ τὸ Cotillon μετ' ἐμοῦ » Καὶ ὁ Rex συνεκέντρωσεν ὅλον τὸ θάρρος.

α" Δεσποινίς . . . μ' ἐπεφόρτισεν μὲ μίαν πρὸς ὑμᾶς ἀποστολήν. . .

Δὲν ἐμειδία πλέον· προσέλαβεν ὕψος ἀνήσυχον τὸ ὁποῖον πολὺ τὸν ἐλύπει, αθέλετε νὰ μὲ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μὲ δεχθῆτε ὡς ἀντικαλαστάτην ;

Δὲν ἀπῆντησεν μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ, ἐρωτῶσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, θέλουσα νὰ μάθῃ.

α" Ὁ Veit ἀνεχώρησεν» προσέθεσεν ὡς ἀπαντῶν εἰς διακυπωθεῖσαν ἐρώτησιν.

Ἐψιθύρισε μὲ παρὰδόξον τρόμον : Ἄνεχώρησε ; ποῦ ;

— Εἰς Βοημίαν, εἶπε χαμηλοφώνως.

— Διὰ πόσον καιρόν ;

— Δὲν εἰξεύρω, διὰ τρεῖς μῆνας νομίζω.

Τότε ἀμέσως κατόπιν τῶν λέξεων τούτων, ἠσθάνθη τὰς τύψεις τοῦ συνειδότης δολοφόνου, διότι ἐξαίφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσθέθησαν ὡς εἰ κάτι νὰ κατεθραύσθῃ, νὰ ἐξέλιπε, νὰ ἀπέθανεν, εἰς τοὺς δύο ἐκείνους μεγάλους ἀκαταβυσίτους ὀφθαλμούς.

Καὶ μίᾳ τοιαύτῃ ἀπελπισίᾳ ἤλθεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀφανισθέντος ἐκείνου κάτι, ὥστε θὰ ἤθελε νὰ πέσῃ εἰς τὰ γόνατα, ἐκεῖ, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, καὶ νὰ ζητήσῃ συγνώμην διὰ

ἐκεῖνο τὸ κακὸν τὸ ὅποτον τῇ προϋξένησε. — ἀθῶως καὶ ἀκουσίως — διὰ τὸ ὅποτον δὲν ἔβλεπε καμμίαν θεραπείαν.

Καὶ ὁ Rex εὗρισκεν ὅτι πράγματι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ᾔνε ὅλως διόλου καθὼς οἱ ἄλλοι: ἦσαν ἀμίμητοι ἐπίσης ἐν τῇ θλίψει.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ κόμησα Freuremberg καὶ ἡ βαρονίσ de Bahusch διήρχοντο: ἦσαν δύο μητέρες ἔχουσα ἐκάστη ἀπὸ μίαν καρακάζαν ἀδυνάτου ἀποκαταστάσεως. Καὶ ἀμέσως, μὲ τὴν ἀμίμητον σκληρότητα τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ τῆς κατηγορίας ταύτης γυναικες πρὸς τὰς ὥραίᾳς νέας, ἡ κόμησα ὑψοῦσα τὴν φωνὴν εἶπε τῇ ἐτέρᾳ προσποιουμένη ὅτι ψιθυρίζει τὸ πρᾶγμα: αἴ! φιλότιμη βαρονίς, ἔμαθες τὰ νέα; ὁ πρίγκηψ de Cless ἔστειλε τὸν υἱὸν τοῦ εἰς Βοημίαν διότι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἔννοεῖ τὸν γάμον αὐτοῦ μετὰ τῆς Δεσποινίδος de Riven! Καὶ ὁ Veit ὑπέκυψε πολὺ εὐκόλως καθὼς λέγουν: νομίζω ὅτι τὸν εἶχον παρασύρει ὀλίγον περισσότερον παρ' ὅτι ἤθελε. — Εἶναι πολὺ πρακτικὸς νέος — καὶ δὲν εἶναι διόλου δυσσεραστημένος ὅτι ξέμπλεξε τόσον φθηνά!... Ἀλλ' ἐκείνη ἡ καλὴ fieruninire Herminie Carola θὰ φρενιάσῃ....

Ὁ κηχὸς καὶ μίσους ὑαίνης ἔμπλεος γέλως τῆς ἀντήχησε ὀπισθέν τῆς.

Καὶ ἡ Μαρία de Riven ὅλα τὰ ἤκουσε.

Μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἔμεινεν ἀκίνητος: ἀτενίζουσα πρὸς τὰ πρόσω καὶ μηδὲν βλέπουσα. κατόπιν πέρασαν ἄλλοι, τὴν παρέσυραν εἰς τοὺς διαδρόμους: Δὲν ἐπρόφερε λέξιν καὶ περιεπάτε πλησίον τοῦ. Ἐκεῖνος ἐπροχώρει μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύων καὶ μὲ πραγματικὸν τρόπον νὰ ἀπαντήσῃ καὶ πάλιν τὸ βλέμμα τῆς: Ἦπόρει διότι δὲν ὁμίλει: Εἶχε φοβηθῇ περισσότερο εἰς ἐρωτήσεως. Τέλος ἐτόλμησε νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἠτένισεν καὶ εἶδεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς δύο δάκρυα τὰ ὅποια ἔρρεον, δύο πτωχὰ δάκρυα παθητικὰ, τὰ ὅποια τοῦ ἐξέσχισαν τὴν καρδίαν.

Καὶ βαθύτατος οἶκτος τὸν κατέλαβεν, μίαν ἀδυναμίαν ἀπελπισ καὶ ὀργίλος ἐνώπιον τῆς μεγάλῃς ἐκείνης λύπης. Καὶ ἠνώνησεν ὅτι τετέλεσται πλέον ἡ λεπτὴ τῆς Μαρίας καρδία. Ἦνώνησε ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ᾔνε ὅτι ᾔτον, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ πιστεύσῃ τῶρα, ὅτι δὲν θὰ δυνήθῃ πλέον ν' ἀγαπήσῃ, ποτὲ πλέον χωρὶς ὀπισθοβουλίαν, μὲ ἐμπιστοσύνην ἀπεριόριστον, τυφλὴν, μὲ πίστιν, ὅπως πιστεύουσιν εἰς θεὸν ὅταν πιστεύουσιν... καὶ ἠσθάνετο ὅτι παρίστατο εἰς ἀγωνίαν, ἀδύνατος ἀπέναντι τῆς προδοσίας ἄλλου, ἥτις κατέστρεφε τὰ πάντα ταυτοχρόνως εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην μικρὰν ψυχὴν.

**

— Πρατήρησε! εἶπε λακωνικῶς ὁ πρίγκηψ Veit de Cless τείνων ἀγγελτήριον τῷ Stettin. Οὗτος ἀνέγνωσε:

Κ

Ὁ Κόμης καὶ ἡ Κόμησα Carola λαμβάνουσι τὴν τιμὴν τ' ἀναγγελλοῦν ὑμῖν τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς καὶ προγοῦνῃς αὐτῶν Δεσποινίδος Μαρίας de Riven, μετὰ τοῦ Κόμητος Louis Cateck de Marol.

Καὶ ἐπέστρεψεν αὐτὸ χωρὶς λέξιν νὰ προσφέρῃ.

— Πῶς σὲ φαίνεται; ἐπεφώνησεν ὁ Veit παραφερόμενος: ὁ Rex Stettin ἀπήντησε κατόπιν στιγμιαίας σιωπῆς:

— Πῶς θέλεις νὰ μὲ φανῇ; εἶναι φυσικώτατον!

— Πῶς φυσικώτατον! ἐφώνησεν ὁ Veit, φυσικώτατον! ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶναι τρομερόν! ὅποια κωμωδὸς αὐτὴ ἡ μικρά! ὅταν σκέπτομαι πῶς προσεποιεῖτο ὅτι μὲ ἀγαπᾷ! Ἄ! αἱ γυναῖκες! αἱ γυναῖκες! ὅλοι αἱ αὐταὶ!.. Ἀλλὰ τὶ τὰ θέλεις αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ αὐτὴν!..

Ὁ Rex τὸν παρετῆρει ἐκπεπληγμένος, ἐνθυμούμενος τὰ δύο ἐκεῖνα δάκρυα, τὰ ὅποια τοῦ ἔμειναν εἰς τὴν μνήμην ἀνεξάληπτα ὥς ἡ ἐπούλωσις καυσίματος. . . Κατόπιν ἐπανερχόμενος εἰς τὴν φιλοσοφίαν του καὶ γενόμενος πάλιν φιλόσοφος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους του.

* *

Ἐμαθαν κατόπιν ὅτι ὁ Κόμης Cateck ἦτο τσεσαράκοντα ἐτῶν καὶ πλουσιώτατος· καὶ ὁ Veit de Cless ἐν τάξει νυμφευθεὶς τὴν ἀρχιδούκισάν του σκέπτεται ἀκόμη καὶ σήμερον ὅτι ἡ Μαρία de Riven ἀναξίως ἐφάρθη πρὸς αὐτόν

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL (Συνέχ. σελ. 76 κ. ἐ.)

Σκεπτικιστής, πᾶντοτε σκεπτικιστής! μοῦ ἔλεγεν ὁ Νότερστωφ. Ἐκεῖνος δὲν εἶναι πράγματι καθόλου. Ἐχει μάλιστα γενναιοτάτην δόσιν εἰλικρινοῦς αἰσιοδοξίας, ἥτις τὸν κάμνει πρωτότυπον ἀληθινά, εἰς ἐποχὴν ὅπου πανταχόθεν πλημμυρίζει ἡ ἀπαισιοδοξία — καθὼς τὸ γνωρίζω καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Καὶ ὥς ἐκ τούτου ἔχει κάποιον ἰδιαίτερον τρόπον νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ γεγονότα, ὅστις προσδίδει ἀλησμόνητον γλυκύτητα εἰς τὴν συναναστροφὴν του.

Μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του ἡ ὑπόληψίς του εἶναι μεγάλη καὶ ἐκτὸς τούτου ἔχει μέγαν ἀριθμὸν θαυμαστῶν εἰς ὅλον τὸν γραμματισμένον κόσμον τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἀπολαμβάνει εἰς τὸ ἔπαχρον αὐτὴν τὴν διασιμωτιὰν του.

Ἐπὶ μίαν ὥραν, ὅταν τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης περιεπλεγμένη τὴν λίμνην, μοῦ ὠμίλει, μὲ τόνον ὕγειους καὶ ἀφελοῦς εὐθυμίας περὶ τῶν ἐπαίνων, εὐφημιῶν καὶ τιμῶν αἵτινες τοῦ ἐπιδαφιλεύονται καὶ ἐπρόσθεσε τέλος μὲ γέλωτα ὅστις δὲν ἀπέκρυπτε τὸ εἰλικρινὲς τῆς σκέψεώς του :

— Περιπαίζετέ με ὅσον θέλετε, ἀγαπητέ μου· ἐγὼ δὲν τὰ περιφρονῶ αὐτὰ ὅπως σεῖς· ὁμολογῶ ταπεινότητα πῶς ἀγαπῶ τὴν δόξαν· ἄλλως τε ἔχω γυναῖκα ποὺ τὴν λατρεῖ· καὶ διὰ μόνον αὐτὴν θὰ ἤμουν εὐτυχὴς νὰ τὴν ἔχω!

Πολὺ λαμπρὸν τοῦτο καὶ ἐξόχως ἀρμόζον εἰς σύζυγον . . . καὶ τίποτε δὲν ἔχω ν' ἀντιτάξω εἰς αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν. Ἀλλ' ἐγὼ τὴν καταφρονῶ πραγματικῶς, καθὼς εἶπε. Ἄλλοτε ὠνειρεύθην καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν ταύτην ποὺ κατέχω σήμερον . . . Τὴν ὠνειρεύθην ὅταν ἤμουν νεώτατος καὶ τὴν ἤθελα, ὅπως ὁ Νότερστωφ, διὰ τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἐπόθεισα νὰ ἴδω φέρουσαν τ' ὄνομά μου. . . Ἀφοῦ τὴν ἀπέκτησα τὴν ἀγάπησα πικροχόλως ἐπειδὴ μ' ἐξεδίκαίτο τρόπῳ τινι· μ' ἀνέβασεν ἐπὶ τῆς βαθμίδος ἐκείνης ἡ ὁποία καὶ μόνον ἦτον ἱκανὴ νὰ σαγηνεύσῃ τὴν ὠρχίαν καὶ φιλόδοξον ἐξαδέλφην μου. Τώρα δὲν τὴν ἀγαπῶ, μοῦ εἶναι ἀδιάφορος· τόσο φροντίζω δι' αὐτὴν ὅσον καὶ διὰ τοῦ τσιγάρου μου τὴν στάκτην ποὺ τινάζω ἀδια-